שבעת ימים פרק ראשון יומא ב.

עין משפט
נר מצוה

שבעת ימים קודם יוה"כ מפרישין כ"ג. שכל עבודת יוה"כ מיהא כשירה מלא כו כדיליף בהוריות בפרק נתרמה (דף יב:) לכתיב גבי יום הכפורים וכפר הכהן אשר יימשח אותו. **ובגמרא** (דף ו.) מפרש למה מפרישין: **ללמדך פרידתן.** כן שמה **ומפקינן לו.** ומזמינין כהן אחר לכיוון כהן גדול תחתיו אם ימרע או יפרע או יטמא טומאה המעכבין פסול קרי לו שאר טומאה המעכבין מלגזות למקדש: **ובעד כיסו.** גבי יוה"כ כתיב בתחרי מות: **ג' לדבר סוף.** למיתת למיתה: **אין לדבר סוף.** שמא גס זו תמות: **גמ' שריפת הפרה.** פרה מדומה: **שעל פני הכירה.** לקמיה מפרש מאי כירה: **לפוגה מזרחה.** במקלוט מזרחית לפוגות של עזרה היתה: **שכל מעשיה.** של פרה: **כלי גללים.** ° לפיעי נקר מפרש להו בגמרא בפ' ר' ישמעאל (דף סט:): **כלי חדשה.** שאין עשויין ככלי מרם נכנסן לגלח רבה ומוקקין ממנה היה שהוא נתלן רבה ומוקקין ממנה כלים: **מאי טעמא.** מקיש לה כלים הללו: **דטבול יום.** לקמן יליף בפרק טרף בקלפי (דף מג:) והכא הטהור הוא: **כי היכי דלא ליזלזו בה.** לומר הואיל וטובל יום כשר בפרה אין צריך להיות זריזין בה כשמירת שהרה לכך עשו בה מעלות הרבה להטהרה וזו אמת מהן: **כיון דחטאת היא.** חטאת נקלעת שנאמר (במדבר יט) למי נדה חטאת היא: **וחטאת עטונה לפון.** חטאת הקריבות במזבח נאכלות בלפון ולא זו עטונה לפון שהרי היא נאכלת בהר המשחה: **וכיסי.** בפרה (שם) אל נוכח פני אהל מועד והזאת דמה שהוא עומד בהר המשחה ומתכוין ונותה פעמו של היכל שהוא נכוחל מזרחי: **כי היכי דליהוי כיורא.** לדעת שהופרש שם כדי להטיל עליו עבודת פרה הקרויה חטאת ועטונה מזרח וישים לב להיות זריז במעשיה ומלך עבודות: **כיורא אשר כיונף.** אשר זימנתי לה מקום גורן מרווה לנעמה כו ודוד קאמר ליה להאי קרא בדברי הימים: **מנא הני מילי.** דנעי פריסה ליוה"כ ולפרה: **לאשר עשה.** במלואים שנה לחומש לפרוס מציגה ז' ימים שנאמר (ויקרא ח) ופתח אהל מועד תשבו ימים ולילה וגו' וכשמיני עבדו שנאמר (שם ט) ויהי ביום השמיני קרא וגו' וכתיב קרב אל המזבח וגו' (פ) כאשר וגו' לזה לעשות לכפרות ז' לפני עבודת יום אחד: (פ) **דלמי עשייה.** קיום המצוה ולימא

שבעת ימים קודם יוה"כ. יש מקומות שנוהגין כריעת כמו בכאן ובנבא קמא (דף כ.) מרבעה מבות נזיקין ובפרק קמא דר"ה (דף כ.) ד' לחשי שנים ואיכא דוכתי דתני מניינא לגבוה לפני מידיהן של עובדי כוכבים ג' ימים בגרפ"ק דמסכת ע"ג (דף כ.) ובפ"ק דקידושין (דף כ.) החשה נקנית בג' דרכים ושותלין ודורסין בהלכות (המג"ם) לפני (המג"ן)[1] שנים יום (פסחים דף ו.):

וחכ"א א"כ אין לדבר סוף. לפי שיכול למיתה למיתה ניתנה תפילה למיתה דתניא ותלת ועי"ג דבפ' ד' לחין (יבמות דף כו:) משמע למתה מתני' דהתם דלמיתה דחד מיישינן לתרי לא מיישינן ופתח מתני' דהכא ס"ל דלחי מיישינן למחלת ניתנה נמי לטובת י"ל דה"ק הכא נהי דמיישינן למיתה דחד מרובה כמו בהיתה דפרק ד' לחין (ג"ז שם) דילמא מחלמייכם חד מיית לחיך מכל מקום למיתה לזמן מועט כי הכא לא הוה לן למיתת אלא משום מעלה דכפרה מיישם לזמן מועט אם כן ניתנה תפילה למרתי ותלת אי נמי התם משום דשעת בעלמא הוא משום ניעול מלתא יבמין וליכא לאוקומה טולי אחי אבל הכא משום דכפרת כל ישראל תלוי בזה ניתנה תפילה למרתי ותלת למיתה ומפילו לזמן מועט וח"כ לית לדבר סוף אלא הכך ליכא למעבד תקנתא להאי משום דלי פריק בגמ' (לקמן דף יג.) מאי שנא דגבי טומאה דשכיח טפי מחיתה דלמחר בגמרא סגי לתקן לכהן אחר תחתיו ואכתי מיישינן לתרתי ותלת הוה מצי לשויי כי האי גוונא דהיא משעת בעלמא היא ולא היה ניתן להפרים אחר כי משתמא ימצאו הרבה שיהו לחויין לעבודה אלא מעלה בעלמא הלכך סגי אחד אלא בלחי מסני שפיר[2]:

להוציא מלבן של צדוקין. לאו בטומאה לחודייהו מטמא ליה אלא הוה מזלזלי בה כולי האי אלרבה אמרינן בפרק לית דוכתין (מגילה דף יח:) בגדי חולני קדש מדרש למחשבת אלא כדתנן בפ"ג דמסכת פרה (מ"ח) שאכו יהיסם על רשאר ולומרים לו איני כ"ג לד טובל אחת דממחת שנוגעין בו משניין ליה בטומאת טומאה דרבנן לאחיו שהיו מטהרים אותו בטבילה ובהערב שמש[3] דתנגדיסם מדרש בשאר אבנים וכו'. דווקא בגלו ז' ימים של שריפת הפרה אבל בשעת הקידוש התנן בפ"ה דמס' פרה (מ"ה) בכל יום ויום מטבילין אותו לפני הקידוש ומקדש ומזה ומתנה ומקדש ומזה ומתנה ומקדש ומזה ומתנה